

Påskeprædiken

af Merete Bøye

*Det er hvert dødeligt menneskes fryd,
det er på jorden en himmelsk lyd:
Kristus opstod fra de døde!
Han i sin død trådte døden på nakke,
hvem der med nåden vil tage til takke,
rejser han op fra de døde.*

Sådan skriver Grundtvig, og det er påskens budskab i en nøddeskal: Fordi Jesus er opstået fra de døde, har han én gang for alle overvundet synden og døden. Han ikke bare selv står op fra de døde – også os, rejser han op fra de døde. Vi siger, at Jesus har frelst os. Han har reddet vores liv. Påskebegivenhederne, Jesu lidelse, død og opstandelse, udgør derfor den akse, som hele kristendommen drejer sig om. Uden opstandelsen var fortællingen om Jesus aldrig blevet skrevet ned. Er Jesus ikke opstået fra de døde, så er den kristne tro uden betydning.

Men vi er ikke kristne, fordi vi synes, Jesus var en flink fyr som sagde mange gode og rigtige ting. Det var han selvfølgelig, men det er ikke derfor, vi er kristne. Vi er kristne, fordi vi tror på, at Jesus er Kristus, at han er Messias, Guds udvalgte, som er død og opstanden for vore synders skyld. At vi er kristne betyder, at vi tror på Jesus som den opstandne Kristus; at vi tror på ham som vores herre og frelser.

Påskenen er den største fest i den kristne kirke. Det er den, fordi den er opstandelsens fest. Festen, hvor vi fejrer hele kristendommens fundament, Jesu Kristi opstandelse, hvori han overvandt synden og døden og vandt evigt liv til frelse for enhver som tror på ham.

Til frelse, hedder det. Et ord, som mange, også præster, stadig vægrer sig lidt ved at bruge landets kirker. Og det er jo i grunden mærkeligt, for det er netop jo for at frelse os fra døden, at Jesus overhovedet kom til jorden for at lide og dø og genopstå. Og det er fordi, vi tror på, at det er sandt, at Jesus har frelst os, at vi i det hele taget har en kristen kirke.

Men det er en forudsætning for at tale om frelse, at der er noget at blive frelst fra. Og de ting er man jo så også nødt til at nævne, når man taler om frelsen. Og de ting, vi er frelst fra, det er nogle meget alvorlige ting: vi er frelst fra synden og døden. Det er dystre og mørke ting, som vi nødigt vil tænke på. Men det er vi nu engang nødt til, selv her på Påskedag, som er den gladede dag i vores kirkeår. Ja, især her på Påskedag, for den er

ganske vist en glad dag, men det er en glæde, der har en alvorlig bund. Det er en glæde, ikke over at vi har vores på det tørre i kraft af vores egen fortræffelighed eller vores egne gerninger. Nej, den er en glæde som den dødsdømtes, der netop er blevet benådet.

Jesus siger selv, at han er ikke kommet for at frelse retfærdige, men syndere. Og det at vi har en Frelser – at han er kommet for at frelse os – det kan vi jo også netop kun sætte pris på, hvis vi erkender, at vi har brug for at frelses. At vi er stedt i syndens våde og ikke kan trække os selv op ved håret som Baron von Münchhausen. Nej, vi har brug for en frelser, som kan og vil strække sin hånd ud og trække os op af de mørke, frådende vande, bjærge os ombord i sin båd og sætte os sikkert over på den anden side af søen. Først når vi erkender, at vi er syndige mennesker, som har brug for at frelses, får vores påske-lovsang sin rette klang.

Men det, at erkende, at jeg er et syndigt menneske, som har brug for en frelser, det er jo ikke det samme som at være en dyster mørkemand, som altid ser splinterne i de andres øjne. Som altid udpeger andre menneskers syndige handlinger, og truer Gud og hver mand med død og Helvede, fordi de træder ved siden af dydens smalle vej. Dén smalle vej, som man naturligvis altid selv betræder.

Nej, mørkemandens holdning er i virkeligheden den direkte modsætning til erkendelsen af, at jeg selv er et syndigt menneske, som har brug for en frelser. For mørkemandens holdning kommer jo netop af, at man glemmer, at synden er en tilstand, som vi alle, høj som lav, er sat i fra vores fødsel ind i denne syndige verden. Den kommer, når man mener, at nogle mennesker – oftest er man selv inkluderet i denne udvalgte flok – at nogle mennesker er frie for synd, fordi de er særlig gode mennesker, som aldrig træder ved siden af dydens vej. De andre, derimod, ja, dér står det ofte værre til: de drikker og frådser, eller de bliver skilt, eller er homoseksuelle, eller de sorterer ikke deres skrald, eller har nogle forkerte holdninger., og derfor er de dårligere mennesker end os. De er syndere.

Men når vi lader os friste til at indtage dén holdning, så skal vi stille os selv Jesu spørgsmål: ”kan du kaste den første sten?” Og vender vi så blikket mod vort eget indre, så ser vi, at, at også der findes synden, for intet menneske er rent og helligt for Gud. Og ingen – ingen kan derfor kaste den første sten imod et andet menneske. For intet menneske opfylder Guds lov.

Men, som Paulus siger: Det, der kommer af loven, er syndsbevidsthed. Bevidsthed om, at synden findes og trives, både i verden omkring os og dybt i vores egen sjæl. Det, der kommer af loven, er syndsbevidsthed, siger Paulus. Og det er indforstået, at andet kommer ikke af loven. Loven er ikke vores middel til salighed. Vores middel til salighed, det er Jesus Kristus, og de sakramenter han har indstiftet. Jesus Kristus er den, der har vundet os den evige salighed. Han er vores frelser.

Salmisten skriver: [Sl. 30]

*Herre, jeg priser dig,
for du har trukket mig op fra dybet;
Herre, du løftede mig op fra dødsriget,
du lod mig leve, jeg gik ikke i graven.
Du forvandlede min klage til dans,
du tog min sørgedragt af mig
og klædte mig i glæde.
Derfor vil jeg lovsynge dig uden ophør;
Herre min Gud, for evigt vil jeg takke dig.*